

Long Biên

Lê Tấn Lợi

Ó biển 81

Tiểu đoàn 8 Ó Biển có 2 Đại Úy Đại-đội-trưởng cùng tên Lợi. Cả 2 anh Trần Xuân Lợi và Lê Tấn Lợi cùng khóa 3/69 SQTĐ Thủ Đức, mãn khóa cùng về TQLC và cùng tiểu-đoàn.

ĐU Trần Xuân Lợi, ám danh Lạc Hồng, có bộ râu quai nón nên mang danh Lợi Râu (xin mở ngoặc, Râu là *chuyện hồi xưa, bây giờ thì anh Lợi Râu không để râu nữa(!)*). *Hy vọng lúc nào rảnh, anh Lợi Râu sẽ kể cho nghe chuyện có lần, hồi còn hành quân, anh cạo sạch bộ râu và bị tù ĐB Phu Nhon đến ĐB Lạng Sơn mắng ra sao, cảm không được ... cạo râu thế nào*). Còn ĐU Lê Tấn Lợi ám danh Long Biên mang danh Lợi Cười vì miệng anh lúc nào trông cũng như đang nhếch mép cười. Bởi vậy mới có giai thoại rằng, có lần 1 chú lính trong đại-đội bị anh nổi nóng bộp tai vì tội trốn đơn vị đang nằm tuyến trên đi nhậu say, khi về bị lên trình diện anh lại vừa nói vừa cười. Chú em kêu oan “*sở dĩ em cười vì thấy ... Đại Úy cười với em trước*” nên bị quát thêm mấy roi quẩn mông vì tội ... diễu dờ.

Thật sự tôi không biết nhiều về anh, vì từ khi tôi mới về TĐ 8 cho đến ngày cuối, anh vẫn là ĐĐT/ĐĐ 2; còn tôi thử ban đầu ở ĐĐ 1 với ĐU Lan (Ruồi). Chỉ mãi gần 3 tháng sau cùng mới về ĐĐ 2 làm phó cho anh và biết thêm về anh hơn.

Đó là thời gian sau Tết 1975, khi ĐB Phu Nhon đã chuyển đi làm TĐT Tổng Hành Dinh, TĐ 8 lúc đó nằm ở Tài Lương, Chợ Cạn. Sau đó TĐ 8 di chuyển qua Long Quang trước khi nhận lệnh theo

Lữ Đoàn rút về giữ đoạn đường giữa Huế và Hải Vân, đánh nhau ở Lăng Cô, xuống tàu tại Nam Ô đêm 27/3, sáng 28/3/1975 về Cam Ranh, Vũng Tàu, rồi lại di chuyển về chặn địch ở Long Thành, Long Bình cho mãi đến ngày 30/4/1975 thì kéo ra, rút về hậu cứ TĐ ở Rừng Cầm rồi giải tán.

Suốt thời gian ở ĐĐ 2, tôi chưa hề nghe anh xưng hô tao mày với bất cứ 1 sĩ quan thuộc cấp nào, luôn luôn ông và tôi; kể cả lúc nóng giận. Tôi cũng ít thấy anh đánh lính (không biết thử còn là Trung đội trưởng thế nào) ngoại trừ trường hợp phạm lỗi thật nặng.

*

Như bao gia đình miền Nam khác, gia đình anh cả mấy cha con, anh em cùng phục vụ trong chính quyền và quân đội. Ba anh là một viên chức Phủ Đặc Ủy Trung Ương Tỉnh báo. Em trai anh, cùng lứa tuổi, cùng khóa Thủ Đức với tôi. Ra trường Quan được chuyển chuyển sang Cảnh sát, về làm Trưởng Cuộc ở tỉnh Chương Thiện.

Bạn cùng khóa với Lê Tấn Quan là Hoàng Trọng Ý, TĐ 11 ND cho biết, tháng 10/1974 khi đơn vị của Ý chuẩn bị vào thường Đức thì nhận được thư chị của Quan (em anh Lợi) cho biết, Quan nhận tin sắp được đổi về Sài Gòn thi Cuộc Cảnh sát bị VC tràn ngập. Lúc đó Tiểu đoàn 8 vừa qua trận đụng nặng ở Phong Điền, anh Lợi không về phép được. Chỉ có ba anh lặn lội thân tre già khóc mắng xuống Chương Thiện đem xác con về.

Tháng Ba 1975 TĐ8 theo LĐ 469 về giữ

Sóng Thần

đường từ Huế vào Đà Nẵng. Lần lượt di chuyển từ Phú Gia, Phước Tượng rồi Lăng Cô-Hải Vân. ĐĐ 2 đã nhận lệnh vào khu vực núi Vinh Phong (đóng tại thôn Trung Kiên) chuẩn bị làm đầu cầu đón LĐ147 từ Thuận An băng ngang cửa Tư Hiền, rồi lại nhận lệnh rút ra vì ... không ai về được. Ngày cuối của ĐĐ là trận đánh ở cầu Lăng Cô. Lúc đó ĐĐ2/TĐ8 là đơn vị cuối cùng của SĐ/TQLC và cũng là của QĐ1 tại tuyến cực Bắc (lúc bấy giờ). Đêm 26/3 ĐĐ2 từ các mỏ đồi được lệnh khẩn cấp kéo xuống đèo ngăn chặn VC theo chân đơn vị ĐPQ nằm bên kia cầu Lăng Cô vỡ tuyến tháo chạy. Sáng sớm 27/3, 2 trung đội của ĐĐ2 dành lại quyền kiểm soát cầu, yểm trợ phá hủy 2 khẩu 105 nằm dưới chân cầu. Sau đó cả ngày đơn vị ăn pháo VC từ rặng núi bên kia đèo Lăng Cô trước khi nhận lệnh đi bộ từ Lăng Cô về Nam Ô để xuống tàu Hải quân đón vào đêm 27 rạng 28/3/1975).

Trong cuộc triệt thoái này, ĐĐ2 là đơn vị đoạn hậu toàn bộ TĐ –và cũng là của LĐ, suốt đoạn đường đèo từ Lăng Cô lên đến đỉnh Hải Vân, anh Lợi đi cùng Trung đội đầu, nhưng liên tục gọi máy theo dõi, đốc thúc tôi và 2 trung đội cuối để bảo đảm không quân nhân nào sót lại. Anh nhắc đi nhắc lại nhớ kiểm soát lính “*bỏ gì thì bỏ phải giữ súng đạn áo giáp nón sắt*”. Cả Đại đội xuống tàu đầy đủ.

Đêm đầu tiên tại Cam Ranh, mấy sĩ quan ĐĐ2 cùng anh ngồi nhậu khan rượu để với thịt ba lát. Trong khi mấy thằng trẻ phần hận, nạt rượu ào ào rồi khóc rống nhớ bao anh em bạn bè nằm lại vào giờ phút cuối ở Hải Vân, Đà Nẵng và nhất là anh em các TĐ thuộc LĐ 147 sa cơ tại Thuận An thì anh ngồi yên làm li suốt cuộc rượu, mắt đỏ ngầu, uống mà không hé môi. Cái miệng anh vốn lúc nào cũng như đang nhếch mép cười nay mím chặt. Cuối cùng anh đứng lên bỏ đi trước, sau khi buột miệng chửi lớn “*con cặc!*”.

*

Kể từ đó, những ngày về Vũng Tàu nằm chờ trong căn cứ Khu vực Ngọc Tước chờ tái trang bị cho đến ngày cuối cùng của miền Nam, nét mặt anh không còn vẻ vui tươi, như biệt hiệu Lợi Cười nữa. Lúc nào anh cũng làm li khiến ngay chính những binh sĩ thân cận nhất cũng ngại và lảng xa.

Rồi đến lúc TĐ 8 cùng LĐ 468 nhận lệnh về

Saigon nhưng đến Ngã 3 Long Thành thì lệnh thay đổi, rẽ vào trấn đóng phía trước Trường Bộ Binh và Thiết Giáp Long Thành, mở cuộc hành quân nói rộng vòng đai an toàn, đồng thời bảo vệ cánh phải của căn cứ Long Bình, cho đến ngày rời khỏi vị trí, ĐĐ 2 luôn nằm trên tuyến đầu của TĐ. Những ngày này tôi thường xuyên gặp anh và Thiếu Tá Đồ Sơn “con” Nguyễn Phúc Định vì TĐP 360 nằm chung tại BCH Đại đội cùng với anh. Còn nhớ có lần anh thốt ra câu nói đùa nhưng đầy bi tráng “*bây giờ có chết cũng đỡ cho gia đình khỏi phải lặn lội đi xa như lần lấy xác thằng Quan*” làm ông 360 nhảy nhồm “Đù má, phi phui cái miệng mày nói như con c...”

Đêm 29/4/1975, TĐ8 được lệnh rút quân bằng cách cắt hàng rào Long Bình vì đường phía sau lưng ra quốc lộ, qua trường Thiết Giáp đã bị chặn và TĐ1 đang kịch chiến với CSBV. Lại vẫn ĐĐ2 đi đầu. Thiếu Úy Nguyễn Quốc Chính Trung đội 2/ĐĐ2 biệt danh Chính gà nòi đạp mình đứt lìa chân háp hời, anh và tôi ngồi bên băng ca với Chính cho đến lúc Chính trút hơi thở cuối cùng. Chúng tôi bó xác Chính trong poncho, vùi tạm sát hàng rào tôn bên đường trong căn cứ, bắn thủng vách tôn đánh dấu vị trí chôn cất rồi cả Đại đội –lúc này đã trở thành đơn vị cuối của TĐ- ra khỏi Long Bình, theo ngã Tam hiệp, qua Lò Than, ngang Bộ TL QĐ 3 lúc này đang có những đám cháy nhỏ -chắc là hồ sơ giấy tờ được thiêu hủy-.

Sáng 30/4/1975, TĐ 8 đi bộ theo ngã QL cũ – qua cầu Sắt- kéo về hậu cứ Sóng Thần. Ngay chân cầu Sắt chúng tôi gặp Đại Úy Hồ Xuân Lan, lúc này đã sang làm Trưởng ban 3 TĐ 4 (tái lập). Tôi và anh Lợi đến chào anh Lan, người đàn anh cũ trong TĐ. Anh Lan siết tay anh Lợi rồi vỗ vai tôi chúc bằng an và hẹn nhau ở Sóng Thần.

Trưa ngày 30/4/1975, sau khi Thiếu tá Định TĐP cùng các ĐĐT đi họp với Đại bàng Tango trong căn cứ Sóng Thần trở về, tập họp TĐ phổ biến lệnh ‘tan hàng’, tôi đi với HS Đình Viêt Đình bằng chiếc Suzuki Đình đem từ nhà lên, anh Lợi Cười cùng anh Lợi Râu và Thiếu Tá Định lên chiếc xe Jeep với dự định về Saigon xem tình hình ra sao trước khi về nhà (đến giờ phút đó chúng tôi thật tình vẫn chưa biết Cộng quân từ nhiều ngã đã vào đến Saigon). Tất cả chúng tôi rời hậu cứ

TĐ8 vẫn còn nguyên quân phục và súng đạn. Khi chúng tôi đi ra chợ Thủ Đức theo đường cầu Gò Dưa về Bình Triệu đã thấy 1 hàng dài chiến xa và TVX M113 bỏ dọc đường. Đám đông ven đường ô ạt lục lợi bên trong các chiến xa, trẻ con, và thanh niên xách M16 chạy ngơ ngờ chìa lên trời bắn loạn xạ.

Lúc đó tôi không rõ xe Jeep chở các anh thế nào, riêng tôi và Đình vẫn tiếp tục chạy về đến Saigon mà không bị chặn dù trên đường đã có hàng đoàn xe vừa Molotova, vừa GMC của ta chở Việt cộng chạy băng băng và đám đông đứng bên đường đang hò la phát cờ MTGP xanh đỏ.

Từ ngày 30/4/1975 chia tay anh tại sân hậu cứ TĐ cho đến ngày vào tù, tôi không biết tin tức gì về anh Lợi nữa.

*

Gần cuối năm 1976 1 số chúng tôi từ Trảng Lớn bị chuyển về Trại An Dưỡng (cũ) ở Biên Hòa (bên hông phi trường). Tại đây đã có sẵn mấy khu giam SQ cấp Đại Úy, và mấy khu giam giữ các nhân viên cảnh sát.

Một hôm đang cuộc đất ven đường, tình cờ tôi gặp Đại Úy Lê Đình Đơn, nguyên ĐĐT/ĐĐ4/TĐ8 rồi qua làm Biệt đội trưởng BĐ Sóng thần, cuối cùng lại về TĐ 2 trogn hàng tù đi ngang. Anh Đơn báo tin cho biết có anh lợi Cười ở cùng khu với anh –và chỉ ít lâu sau các anh cùng rất đông SQ cấp Đại Úy các binh chủng tác chiến, các đơn vị An ninh, Quân Báo, CTCT bị chuyển đi Bắc.

Ctrogn thời gian ở Trại An Dưỡng, người bạn cùng khóa ở Nhảy Dù, Hoàng Trọng Ý cho biết có gặp bác Lê Tấn Ích, ba anh, ở khu giam Cảnh Sát và nhân viên an ninh tình báo. Bác có gặp con và biết con đã bị chuyển đi Bắc.

Từ đó cho đến ngày ra tù, rồi vượt biển và định cư tại Úc, tôi hoàn toàn mất liên lạc và không có tin tức về anh.

*

Năm 2004 lần đầu tiên đi dự Đại hội TQLC ở Houston, mấy anh em TĐ 8 gặp nhau. Tôi gặp lại Trung tá Phán, ĐB Phu Nhơn, Thiếu tá Định, Đồ Sơn ‘con’, Đại Úy Đơn, Đông Kinh, Đại Úy Lợi ‘Râu’, Lạc Hồng. Đại Úy Lan ‘Ruồi’ bật tin không ai biết, riêng Đại Úy Lợi ‘Cười’ Long Biên thì Đồ Sơn ‘con và Lạc Hồng cho biết anh định cư ở mãi

tận Salt Lake City, Utah và bận bịu đi làm, ít liên lạc với ai, kể cả với anh Lợi ‘Râu’ là bạn chí thiết.

Anh Lợi Râu kể, anh ở tù về mới lập gia đình –hình như năm 1990- nên con còn nhỏ. Không có thân nhân –các em khác của anh định cư tại Canada đã bảo lãnh bác Ích sang đó-, đời sống khá khó khăn, cả hai anh chị đều phải đi làm.

Anh chị Lợi Cười chỉ có một con trai. May mắn, cháu học rất giỏi, luôn được phần thưởng và học bổng nên anh thấy rất ấm lòng.

Lần đó về tôi mới có số điện thoại của anh và hai anh em mới nối lại liên lạc với nhau. Lần nào nói chuyện anh cũng nhắc đến những người không còn, nhất là anh Lan, ĐĐT cũ của tôi.

Tuy nhiên tôi cũng không giữ được liên lạc đều đặn với anh, phần vì giờ giấc khác biệt đêm ngày, phần vì điện thoại của anh luôn luôn kiểm duyệt số gọi đến nên phải để lại lời nhắn. Anh lại ít khi –hầu như không- sử dụng email nên càng lúc càng thưa thớt tin nhau.

Bất ngờ hồi năm ngoái 2013, Hoàng Trọng Ý từ Houston điện thoại cho tôi báo tin anh Lợi Cười bị ung thư! Sau đó, tháng Ba 2013, NT Tô Châu Phan Công Tôn, cũng ở Utah, sau khi cùng anh Phan Công nghiêm TĐ5 đi thăm anh Lợi đã báo động với anh em TQLC khắp nơi về tình trạng anh sau khi giải phẫu bướu trong óc.

Anh em TĐ8 thay nhau gọi điện thoại nói chuyện với anh. ĐB Phu Nhơn từ Houston, anh Đơn từ DC, anh Lợi Râu từ Tennessee, Nhân ở SJ và cả Ý (Nhảy Dù bạn của Quan). Anh thích lắm, kể với tôi “*nói chuyện với anh em giúp mình bớt nhức đầu, bớt chán đời và kể về chuyện xưa làm mình dường như phục hồi được trí nhớ nhiều lắm*”.

Mấy tháng sau, Trần Xuân Nhân (ĐĐ3/TĐ8) từ San Jose cho hay Nhân cùng anh Trần Chí Qui, cũng Khóa 3/69, Chỉ huy Hậu trạm TĐ8 và anh Cao Khắc Minh, PB đi thăm anh. Ba anh em lái xe từ SJ đến Utah thăm anh, đem theo bộ quân phục và chiếc beret xanh tặng anh, vì Nhân được biết anh vẫn ước ao được mặc lại bộ quân phục xưa.

Tình trạng bệnh của anh lúc này đã trở nặng, bướu trong não phình lớn ép vào các thần kinh khiến anh thường xuyên chịu đựng những cơn nhức đầu như búa bổ và phải nằm yên trên giường, mọi việc ăn uống vệ sinh đều phải do tay vợ con chăm

Sóng Thần

sóc. Anh cho biết thường xuyên phải ‘đội nón sắt’ và giải thích đó là dụng cụ chạy điện do bệnh viện cung cấp.

Ngay sau buổi thăm, Nhân gửi cho tôi tám ảnh chụp anh trong bộ quân phục và chiếc mũ xanh. Tôi gọi thăm nghe giọng anh vui vẻ khác thường, nói chuyện ròn rã và cười lại giọng cười quen thuộc. Anh bảo “*Lạ lắm nghe Hùng, không hiểu sao mặc lại bộ quân phục và đội chiếc nón xanh tự dựng mình thấy trong người mạnh lên hẳn không ngờ*”. Cái sức mạnh tinh thần ấy như ngọn lửa phút cuối bùng lên cho anh cảm giác khỏe mạnh hưng phấn. Anh nói về triển vọng cái bấu trong nã ‘*hình như có dấu hiệu teo bớt*’ nên anh ít thấy nhứt đầu dòn dập như trước.

Nếu không nói chuyện để nghe được giọng nói quen thuộc mà chỉ nhìn tám ảnh Nhân chụp thì tôi không mừng tượng được đó là anh. Trông anh mập gập đôi khi xưa. Nhân giải thích, vì anh nằm yên một chỗ quá lâu, không vận động nên cơ thể đâm ra béo phì, khiến công việc chăm sóc anh trở thành việc ‘*lao động thể chất*’ vô cùng nặng nề cho chị Oanh.

Ngay cả con trai anh, cháu Lê Tấn Thịnh, cũng phải giúp đỡ chia sẻ với mẹ trách nhiệm thay phiên

chăm sóc anh. Vì thường xuyên thức khuya, cháu bị trễ nãi việc học khiến anh buồn. Trần Xuân Nhân kể “*Anh nhiều lần nằm khóc thút thít. Chị Oanh hỏi lý do, anh buồn bã trả lời, có mỗi đứa con, anh không lo cho con được đến nơi đến chốn như người ta mà còn làm khổ cho con, khiến cháu bị cản trở việc học, dù cháu rất thông minh và học giỏi*”. Cháu Thịnh đã nói với cha “*Ba cho con cơ*

hội được sông tại đất nước tự do như vậy là công lao không bao giờ đền đáp nổi. Huống chi con còn trẻ, đời còn dài, *tương lai con đâu đã hết, ba cứ yên tâm để mau lành bệnh sống với Mẹ và con*”.

*

Ngày 24/1/2014, lại nhận tin về anh cũng từ NT Tô Châu Phan Công Tôn báo. Lần này là tin dữ mà mấy anh em ĐĐ 8 đã tiên liệu và chờ đợi, dù không ai dám nói với ai. Anh Lợi Cười đã ra đi lúc 1 g 30 trưa ngày 24/1 tại nhà. Anh tuổi Mậu Tý (1948) tức thọ 67 tuổi.

Anh em đồng đội cũ thầy đều ở xa, phút cuối tiễn anh đi, may mắn có NT Tôn, anh Nghiêm thay mặt anh em binh chủng TQLC và một số thân hữu CQN ở địa phương đến đưa anh về miền vĩnh cửu. NT Tô Châu cho biết “*nhận lời ủy nhiệm của THT Phạm Cang, tôi đã đặt một vòng hoa hình lá cờ vàng ba sọc đỏ, có hai ribbons: «Thành kính Phân Ưu» và «Tổng Hội Thủy Quân Lục Chiến Việt Nam*”. Sáng nay, lúc 10:30 AM, ngày 29 tháng 1, tôi đã đại diện TH TQLCVN đến phân ưu cùng bà

quả phụ của MX Lê Tân Lợi tại nhà quản và chiêu nay, lúc 4:30 PM, tôi cũng đã đến nhà hỏa thiêu để tham dự Lễ Hỏa Táng. MX Phan Công Nghiêm, sau khi đi làm ra, cũng đã ghé lại nhà hỏa thiêu.”

*

Anh Trần Chí Quì, nguyên Chỉ huy Hậu trạm TĐ8 kể:

Tân sĩ quan tốt nghiệp khóa 3/69 về TĐ8 từ ngày mới thành lập gồm 6 người là Nguyễn Cư, Nguyễn (Lê?) Văn Sĩ, Nguyễn Văn Chức, Trần Chí Quì, Trần Xuân Lợi và Lê Tấn Lợi. Anh Nguyễn Cư đạp mìn chết ngay trong 2-3 tuần lễ đầu tiên lúc đi OJT ở Kiến Hòa với TĐ6 cùng với tôi. Bạn Chức chết vì tai nạn xe ở hậu cứ, còn bạn Sĩ chết ngoài mặt trận. Như vậy, tính đến ngày cuối 30/4/1975, coi như khóa 3/69 về TĐ8 là 6 người, chết 3, còn 3.

Anh Quì nói thêm:

Ở TĐ, trong sinh hoạt liên lạc thường ngày, anh Quì giữ đúng quân cách, gọi anh Lợi là Long Biên, Đại Úy ĐĐT, anh Cười luôn gọi anh là ông, hay Thảm quyền. Nhưng khi chỉ hai người, anh Cười đòi anh phải cứ gọi mày tao, ông tôi cho thân mật.

Tôi và anh Lợi Râu cũng nói chuyện với nhau về anh Cười.

Tôi ân hận vì không gọi anh Cười thường xuyên hơn, trước lúc anh mất. Anh Râu an ủi “anh và nó nói chuyện với nhau gần như mỗi ngày, nó yếu nhiều nhưng phút ra đi khá êm thắm, vậy cũng mừng (!)”.

Anh Râu kể thêm cho tôi về tình bạn của hai người.

“Anh với Lợi Cười thân nhau như anh em ruột,

vì hai thằng cùng tên, cùng khóa, về binh chủng lại ở cùng TĐ từ ngày đầu tới ngày cuối.

Lợi Cười thăng cấp Trung Úy đặc cách trận tại chiếm Cổ Thành Quảng-Trị, đến tháng 4/1974 khi TĐ vào thay TĐ8 Nhảy Dù thì anh về Sài Gòn học khóa Bộ binh trung cấp, sau đó Lợi Cười thăng cấp Đại úy mà không nhớ là lúc nào.

Số nó lớn. Năm 1972 Lợi Cười làm ĐDP cho anh Đơn, trên đường tiến chiếm Quảng Trị, ĐĐ anh Đơn bị 2 quả bom của F111 đánh lằm. Lúc đó anh vừa bị thương mới ra, còn nằm ở BCH/TĐ. Nghe tin, anh điếng hồn, nằm nghĩ thắm trong bụng “về TĐ8 sáu đứa, chết hai, bị thương một, trừ Quì ra, chỉ còn tao với mày thôi đó nghe Cười.» May mắn sao, Lợi Cười được bình an trong khi ĐĐ anh Đơn lúc đó thật bi thảm.

Trận chiếm đê Long Quang, Cười làm ĐDP cho anh. Anh đi nhận lệnh hành quân về, họp phân chia nhiệm vụ cho các trung đội xong, dẫn các trung đội trưởng và Lợi Cười ra chỉ mục tiêu. Khi các ông trung đội trưởng về Lợi Cười nói nhỏ vào tai anh “Đánh trận này cho mày lên Đại Úy.

Nghe vậy, thấy buồn trong lòng, anh nói với Cười “ĐM, đánh cho hết giặc, chứ không phải đánh để lên lon nghe Cười. Nó chỉ cười trừ với anh. Ngày hôm sau chiếm xong mục tiêu Lợi Cười lấy được cây súng CKC có ống nhắm rất đẹp, Cười cẩn thận tháo ra bỏ vào bao để khỏi ai nhận ra rồi gọi máy báo với anh là “Tao có món quà cho mày đẹp lắm”. Anh thích và cảm ơn nó nhưng khi chuyển chiến lợi phẩm xuống TĐ, Phu Nhơn biết tin rồi mà tìm mãi chẳng thấy món quà đẹp nên cuối cùng anh đành phải giao cho ĐB Phu Nhơn.

Lợi Cười và anh thương nhau như thế đó Hùng. Những ngày bệnh biết không còn bao lâu nữa anh và Cười thường nói chuyện với nhau, không bao giờ anh quên câu nói của Cười với anh “Râu ơi, đánh giặc với mày tao an tâm, vì mày mát tay lắm.”

*

Anh Lợi Cười, Thảm quyền Long Biên, Sao Mai 279 của tôi ơi, xin chào tạm biệt anh, hẹn đến ngày Tiểu đoàn, Đại đội mình tập họp lại ở sân cờ hậu cứ!